

Nha Dầu Rảnh Rỗi

Contents

Nha Dầu Rảnh Rỗi	1
1. Chương 1: Việc Tốt Vô Tình Gặp Được	1
2. Chương 2: Kiếp Sống Quét Sân	4
3. Chương 3: Ra Cửa Ngoài Ý Muốn	6
4. Chương 4: Thăng Chức Thư Phòng	8
5. Chương 5: Phương Linh Thành Thân	10
6. Chương 6: Kết Thúc	13

Nha Dầu Rảnh Rỗi

Giới thiệu

Bước vào phủ, nàng là một tiểu a đầu đủ ăn đủ mặc, một cuộc sống không thiếu thốn như thế quả thật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-dau-ranh-roi>

1. Chương 1: Việc Tốt Vô Tình Gặp Được

Nàng chỉ là tiểu nha đầu trong phủ do nữ mẫu chọn, không biết cha mẹ là ai, bởi vì từ khi nàng bắt đầu nhận biết được người thân thì nàng cũng đã sinh sống ở nơi này.

Nàng hiểu rằng mỗi ngày đều có thể ăn no, mặc ấm đã là thật sự hạnh phúc, cuộc đời nàng cũng có chí lớn gì cả, nữ mẫu nói đến tuổi sẽ giúp nàng gả cho một dân thường, nàng cũng không có ý kiến. Dù sao đừng quá mệt mỏi là được rồi.

Ở qua nhiều năm như vậy, cái khác cũng không có học được, nhìn mặt mà nói chuyện, nịnh nọt thật là hiểu rõ, một mực nói ngọt như mía lùi, không có việc gì không giải quyết được. Cho nên bọn hạ nhân trong phủ cũng thích nàng, thỉnh thoảng nhìn thấy nàng lười biếng, cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, ngày cũng là ung dung tự tại.

Mỗi ngày chẳng qua là làm chút công việc không quan trọng, nàng nhìn lại, chủ nhân ở phủ đệ này có tiền, nuội một người rảnh rỗi như nàng cũng không là gì.

Nhưng là, như vậy hạnh phúc một lần đang “Vô tình gặp được” bị đánh vỡ. Một lần cùng thiếu gia đẹp trai vô tình gặp gỡ!

Nếu như Phương Linh biết sẽ là cái bộ dáng này, như vậy coi như ngày đó nàng mệt mỏi, nàng cũng chắc chắn sẽ không làm động tác chọc cười, lại có thể ở trong khi quét sân ngủ thiếp đi.

Trước kia nghe người nhà nói một lần sảy chân để hận ngàn đời, nàng còn không biết rõ sự việc là như thế nào, đi nhầm liền sửa lại, giống như nàng, có lần mệt mỏi được đi tới nha hoàn thân cận của Đại Tiểu Thư nơi đó, chỉ là một chân giẫm đi vào, cũng đã bị người mất tinh đánh ra ngoài. Sau đó còn bị chửi mắng một bữa, bất quá không đánh, chửi mắng không nói lại, và ngay cả bây giờ la mắng trong một thời gian, cảm thấy rất nhàm chán, cũng không hiểu rõ. Cho nên Phương Linh ngu xuẩn tự cho là vừa mất chân, là có thể thu lại, cũng không trở thành nỗi hận ngàn năm.

Thật ra thì cái may mắn đó đối với nàng còn nhỏ, chỉ có điều ngày thường, trang điểm chút phấn ở trên mắt, trong thời điểm tuyển chọn, điểm liền may mắn được chọn đi làm nha hoàn, ao ước được ở cạnh người khác, một buổi sáng đặc chí, liền mắt cao hơn đầu, đối với các nàng nha đầu làm việc nặng rất không khách khí. Dĩ nhiên, đây cũng là gia đình giàu có, người ta không thay đổi định luật rồi.

Mà nha hoàn của thiếu gia, cái “Công việc béo bở” này có bao nhiêu thiếu nữ giành nhau bể đầu mơ ước, bất quá, Phương Linh nghĩ, ở trước mặt của chủ nhân càng khó có thể lười biếng, cái chức quan béo bở này, nàng vô phúc cam chịu. Cho nên, chỉ cần an phận, quét sân, giặt quần áo là được rồi.

Nhưng, chết tử tế cũng không xong, những điều Hồng Tụ mắng, nàng đều không nghe lọt, chỉ có câu “Thứ người như các ngươi không tuân thủ bổn phận, lại không có quy củ, không giống ta, hôm kia tiểu thư còn ăn bánh bao hẩm Ngũ Trân ở Phúc Thâm lâu. Các ngươi không có trông mong được đâu!” Bánh bao hấp Ngũ Trân, nàng chỉ nhớ cái tên này. Sau đó cả ngày đều ảo tưởng bộ dạng, mùi vị. . . . Lại còn rất nịnh bợ nghĩ, không biết A Hồ ca ở phòng bếp có thể làm hay không. . . .

Vì vậy làm việc cũng hoảng hoảng hốt hốt, ở thời điểm quét sân còn ngủ thiếp đi, nằm mộng là ăn sạch. Đứng ngủ, trong phủ này sợ cũng chỉ có nàng có tài như vậy thôi.

Ngủ được, giữa lúc mơ mơ màng màng, chợt đứng không vững, cả người sẽ phải ngã xuống, lại bụm lên một lồng ngực ấm áp. Chính là Lưu quản sự keo kiệt cùng phòng đi ngang qua và Cận Nam Thiên- Đại thiếu gia. Khi hắn bên cạnh lão quản sự đã sớm sợ tới mức tè ra quần, cái Phương nha đầu này thế nào cố tình ở dưới mắt thiếu gia lười biếng, không phải là ở trên con cạp rút râu sao? Nhìn lại một chút thiếu gia, sắc mặt như thường, không có ai biết hắn đang nghĩ cái gì.

Lại nói về Cận Nam Thiên, mới vừa bước vào đã nhìn thấy một cô bé nắm cây chổi đang quét mà ngủ gật, vừa định khiển trách một trận, dù sao hắn không cho phép thuộc hạ là người lười biếng, nhưng là nàng đứng không vững, Lão quản sự tuổi tác đã cao tự nhiên hành động không còn kịp nữa, hắn không có suy nghĩ nhiều liền xông lên đón được thân thể của nàng, nếu không khẳng định ngã đau. Nữ nhi trong ngực dường như có dấu hiệu tỉnh lại, hắn đột nhiên muốn xem xem nàng phản ứng thế nào.

Phương Linh cảm thấy rất nóng, giống như bị cái lò bếp bao vây, nếu ở thời điểm mùa đông thì nàng sẽ rất mừng, nhưng bây giờ là nóng đến khó chịu. Chẳng lẽ là nằm lồng hấp bánh bao đến, nàng mới vừa vẫn còn thấy rất nhiều điểm tâm ngon, nàng nháy mắt, liều mạng mở to mắt, câu nói đầu tiên là “Nằm lồng hấp bánh bao!”

Cận Nam Thiên cả đời này đã từng được người khác ca ngợi vô số lần, nhưng không có nghĩ đến lại có thể bị một nha đầu gọi là bánh bao! Nét mặt đã có vẻ giận, nhìn hắn làm sao trừng trị nàng!

Ai ngờ Phương Linh vừa tỉnh lại nhìn thấy, mới phát hiện nguồn nhiệt không phải là bánh bao, nhất thời vắng ra ba thước, đề phòng nhìn người trước mặt, nàng cẩn thận quan sát, người này là ai vậy? Dáng dấp nhìn rất tốt, Phương Linh cũng tìm không ra từ ngữ để diễn đạt, thật ra trong lòng nàng đang suy nghĩ, là nên có bao nhiêu cái lồng hấp bánh bao thì tốt!

Lão quản gia bên cạnh thiếu gia vì đề mạng nhỏ của Phương Linh nhớ đến, quyết định nhắc nhở nàng không

nên to gan như vậy, vội vàng nhận lỗi, bị đuổi ra ngoài cũng không thể nói là chuyện giỡn a. Chỉ có điều dường như Phương nha đầu cũng không có gặp qua thiếu gia sao? Khó làm! Ai, việc gì mà phải hành hạ xương cốt của ta ta đây!

” Phương Linh, còn không mau cùng thiếu gia nhận lỗi? Ngăn người ra đó làm gì?”

Thiếu gia? Não lớn của Phương Linh xoay chuyển mấy ngàn vòng mới tiêu hóa được cái tin tức này, hẳn là thiếu gia? Trời ạ, ta lại có thể gọi hắn là bánh bao! Giết ta đi! Phương Linh len lén liếc hắn một cái, phát hiện xiêm y của hắn màu xanh ngọc lơ lửng, trên có vài vật thể không rõ, nàng sờ sờ khoe miệng của mình, đó là lúc chảy nước miếng do mơ thấy bánh bao hấp, thật là mất mặt a! Ở trong lòng của nàng kêu rên!

Cận Nam Thiên muốn nhìn phản ứng của Phương Linh, lại có hứng thú, phát hiện, nàng là nha đầu nhưng không biết thân phận của mình. Coi như không phải là nha đầu hầu hạ của hắn, trong ngày thường cũng sẽ len lén ở hành lang bên cạnh nhìn hắn. Thế nhưng người nha đầu này, trong mắt cũng không có sự ngưỡng mộ của nha hoàn bình thường, có chăng qua là nghi ngờ, còn có phiền muộn hắn đọc không hiểu? Chuyện lạ, hắn thậm chí một nha đầu cũng nhìn không thấu?

Thật ra thì Phương Linh không có phiền muộn, chỉ là biết lần bị nắm túi này, không có dễ dàng lẫn vào quá khứ như vậy, nàng đang suy nghĩ có phải muốn quỳ xuống nhận lỗi hay không, thỉnh cầu xử lý khoan hồng. Suy nghĩ liền làm, nàng “ùm” một cái quỳ xuống, đáng thương mà nói: “Thiếu gia, thật xin lỗi, ta không nên trong thời gian đang làm việc mà ngủ gật, không nên.”

“Không nên cái gì?” Cận Nam Thiên cân nhắc nhìn nàng.

“Không nên đem, đem, nước miếng, ách, dính ở trên y phục của thiếu gia.” Phương Linh càng nói đầu càng cúi thấp xuống, cũng không phải là xấu hổ nữ nhi, nàng chỉ là rất buồn bực cho là, làm sao lại ngẫu nhiên gặp phải thiếu gia đây? Nghĩ đến vận khí mười mấy năm qua nàng đem vận dụng hết rồi, hiện tại rốt cuộc đụng phải thiết bản.

Nghe nàng giải thích, Cận Nam Thiên mới nhìn nhìn y phục của mình, phía trên quả thật có chút nước miếng, khó trách nàng mới vừa rồi chăm chăm nhìn mình, ban đầu là đang nhìn cái này.

Thiếu gia không nói một lời, Lưu quản gia lớn tuổi lo lắng, sự lớn lên của Phương nha đầu nàng cũng là tại hắn xem thường, mặc dù không có cái gì tiến bộ, người cũng là đàn hoàng, ách, là biết lười biếng á..., nhưng là so với những người luôn muốn dựa dẫm vào người có quyền thế đơn thuần hơn nhiều, miệng cũng ngọt, hướng chi vừa là cô nhi, hẳn không hy vọng nàng cứ như vậy bị đuổi đi.

” Người thật sự biết sai rồi?” Trên mặt Cận Nam Thiên thể hiện rõ 3 chữ: “Ta không tin”

Phương Linh gật đầu nhanh chóng, gấp đến độ làm cho người ta nghi ngờ, đoán rằng cái cổ mảnh khảnh kia của nàng vì vậy mà bị bẻ gãy. Nhưng mà gấp gáp như vậy càng giấu đầu hở đuôi. Cận Nam Thiên dĩ nhiên cũng không có ý niệm sử phạt trong đầu, chẳng qua là, cái con bé nha hoàn này rất dễ thương, không để ở bên cạnh thật đáng tiếc. Vì vậy, một ý tưởng ” nham hiểm” hình thành, Cận Nam Thiên ngạc nhiên phát hiện, hắn đã lâu rồi không có người để trêu cợt như vậy, không tệ, không tệ.

” Đã như vậy....” Âm thanh của Cận Nam Thiên cố gắng kéo dài, để cho tâm của Lưu quản gia và Phương Linh treo ngược thật cao. “Niệm tình người chỉ là vô tâm, liền phạt người đến Cận vườn quét sân một tháng đi!”

Lưu quản sự cùng Phương Linh miệng há thật lớn, trời ạ, muốn phái nàng đi Cận vườn? Không phải là gọi nàng đi tìm chết sao? Đã sớm nghe nói Cận thiếu gia tác phong nghiêm, người làm việc phía dưới càng không dám chậm trễ chút nào, hiện nay, nhất định là thiếu gia nhìn thấu bản chất lười biếng của nàng, cho nên muốn nghiêm gia quản giáo rồi.

Việc này, ở bên cạnh thiếu gia người hầu “chuyện tốt” thế nhưng rơi vào trên đầu của nàng, nàng cũng không phải là người có tri thức, không có năng lực gì, chẳng lẽ đầu óc thiếu gia không dùng được? Cũng không a, người không thông minh tại sao có thể kiếm nhiều tiền như vậy đây?

Nàng không nhìn thấy trong ánh mắt của Cận Nam Thiên chợt lóe lên ánh sáng, đó là ánh mắt của thợ săn khi bắt được con mồi.

Vì vậy Phương Linh đang hâm mộ người khác cùng buồn khổ của mình bắt đầu cuộc sống ở Cận vườn.

2. Chương 2: Kiếp Sống Quét Sân

Quét sân, quét sân! Nàng trước kia làm sao lại không biết công việc quét sân này là một mồi như vậy đây? Thiếu gia này yêu cây thành si mê sao? Viên to như vậy, trồng nhiều cây như vậy nàng chỉ bắt quá là quét một cái góc nhỏ cũng đã mất cả buổi trưa rồi, mệt quá a, có thể ngủ một lần hay không, cơm nước xong nữa, quét thôi. Rất nhanh, Phương Linh lại cùng Chu Công chơi cờ đi.

Dường như mỗi lần ta gặp lại người đều là đang ngủ à?” Một nam tử âm thanh dồi dào từ trên đầu Phương Linh rơi xuống. Có thể đối với cái âm thanh này có lập hồ sơ, Phương Linh dường như là lập tức tỉnh lại.

Quả nhiên, chủ nhân của ma quỷ chính là thiếu gia.

“Thiếu, thiếu gia. Buổi sáng, a, không đúng, buổi trưa tốt!” Phương Linh có chút xấu hổ cười, thế nào mỗi lần cũng như vậy không may mắn! Nàng thật ra thì quên, nơi này là Cận vườn, thiếu gia không phải là tới nơi này thì có thể đi được nơi nào? Rõ ràng còn dám lười biếng. Giờ phút này, Phương Linh thề, về sau không thể để cho thiếu gia bắt túi, phải có điểm kỷ xảo, lười biếng mới được.

“Ừ, người ngủ ngon không? Có muốn trở về ngủ bù hay không?” Thanh âm của thiếu gia êm ái động lòng người, nhưng là đều khiến cả người cảm thấy vô cùng sợ hãi, có loại quyền uy cảm giác không thể xâm phạm.

“Tốt, a, không được không được, nô tỳ chỉ là đang nghĩ như thế nào mới có thể đưa cái này viện quét sạch sẽ, khiến thiếu gia thư thái sung sướng, bây giờ đã tương thông, không cần nghỉ ngơi, không cần, hắc hắc.” Dọa chết người, mới nói có chữ ‘ hảo ’, cũng đã cảm thấy bị ánh mắt của thiếu gia giết chết, mình đủ cơ trí chuyển mau!

“A? Nói nghe một chút, người định làm gì?” Giống như lão luyện thợ săn dẫn dụ con mồi mình nhảy vào bẫy rập.

Phương Linh không biết hẳn còn có câu vừa hỏi, cho nên trả lời lung tung: “Nô tỳ quyết định, không đem viện quét sạch sẽ sẽ không ăn cơm!” Lời nói mới vừa ra khỏi miệng liền hối hận, đây không phải là gây ông đập lưng ông sao? Không ăn cơm, sẽ đói chết người! Chỉ mong thiếu gia lòng từ bi tha thứ cho ta lỡ lời.

Nhưng mà ông trời không có đồng ý, cho nên Cận Nam Thiên rất là mạnh mẽ ‘ ủng hộ ’. “Rất tốt, thì ra là cái người này rất chịu khó!” Hắn liếc mắt nhìn viện lá rụng rất nhiều, “Ta sẽ phân phó bọn họ không cần chờ người ăn cơm, người tốt nhất cố gắng lên!” Đồng tình cho nàng thêm ánh mắt khích lệ, vỗ vỗ áo, phóng khoáng mà đi.

Phương Linh nhìn bóng lưng thiếu gia, khóc không ra nước mắt, cơm trưa của nàng a!

Thứ nhất hội họp, thiếu gia chiến thắng rực rỡ.

Đến gần tối, Phương Linh đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng được rồi, nín cây chổi cũng không có hơi sức, vô số lần tự trách mình mở miệng, mới ngày thứ nhất sẽ không có cơm ăn, về sau làm sao bây giờ a! Thật vất vả quét xong, Phương Linh lập tức phóng tới phòng bếp an ủi nàng ngủ tạng, lại phát hiện người ta đã sớm kết thúc công việc rồi, ngay cả một chút đồ ăn thừa. cơm thừa thậm chí cũng không có để lại!

Nàng biết, nhất định là thiếu gia nhìn nàng làm việc không chăm chú, muốn nàng đói bụng nàng! Nhưng là thật sự rất đói a, không biết thế nào, nàng liền nghĩ tới năm tròn bánh bao hấp, sau lại phát hiện, nếu không phải là cái này, nàng còn là Tiêu Diêu Tự Tại sống qua ngày, sao lại chịu khổ tới đói bụng, kiếp sống bi thảm! Nàng kìm lại nó! Hừ!

Không được, hai con mắt đã đảo quanh, trước mắt một mảnh mơ hồ. Nàng ngồi xuống ở lan can cửa phòng bếp. Nàng là không phải là muốn chết? Ô, không cần a, nàng ngay cả cửa đại môn cũng không có ra khỏi, sẽ chết rồi sao?

Nàng ngửi thấy mùi vị của bánh bao, là Hắc Bạch vô thường bá bá sợ nàng không hợp tác, muốn dùng bánh bao dẫn dụ nàng đi xuống suối vàng sao?

Chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên là thấy một đôi giày thêu tinh xảo, sau đó nhìn lên trên, một thân vải gấm trắng như tuyết, Phương Linh nghi ngờ, thế nào cái dáng dấp trắng bất thường này cùng thiếu gia giống nhau như vậy? Không biết, rất không có não, đem những gì muốn nói nói ra

Cận Nam Thiên không khỏi vừa nóng vừa giận, nha đầu này lại còn nói hắn là Bạch vô thường? Chẳng lẽ là đớng ngu, nhất thời cảm giác mình có chút tàn nhẫn, đây là trên thương trường đối với những người khác chưa từng có mềm lòng. Cho nên thời điểm buổi chiều kiểm tra cửa hàng, nghe nói nơi đó có năm trăn bánh bao hấp ăn thật ngon, vì vậy bị ma quỷ ám ảnh mua chút trở lại, cô ấy là ngày ngày cả ngủ cũng la hét bánh bao, nên rất ưa thích ăn đi! Từ mình cũng không biết nguyên nhân, hắn đường đột vươn đầu tay sờ cái trán của nàng. Ủ, nhiệt độ bình thường, sẽ không có cái gì đáng ngại.

Phương Linh rất nỗ lực nhìn cho kỹ, a, Bạch vô thường bá bá còn có bóng dáng hay sao?

Cuối cùng mới phát hiện ra mình không có chết, là đớng quá hôn mê! Bàn tay thiếu gia nóng bỏng kia vừa đụng sờ nàng, mới trải qua hiểu, người trước mắt là thiếu gia! Xong rồi, lại một lần đắc tội với thiếu gia, so với nhìn thấy Hắc Bạch vô thường còn kinh khủng hơn. Phương Linh cảm giác mình đã không có vận khí có thể nói. Lệ rơi a! Chờ thiếu gia đại nhân xử trí đi!

“Ủ, cho người!” Hắn nghĩ cũng biết nàng không có chút đồ ăn nào.

Phương Linh mở mắt thật to, nhìn vật trong tay thiếu gia, hình như là bánh bao nóng hổi a, thơm quá a! Là cho ta sao? Phương Linh sững sốt không dám nhận lấy, cho là đây là âm mưu của thiếu gia đại nhân.

“Không cần? Tốt lắm vậy ta đi cho A Vượng! Nó có miệng giàu, phúc thâm lâu, năm trăn bánh bao hấp a!” Vừa nói vừa thương tiếc nhìn Phương Linh.

Năm trăn bánh bao hấp? “Ta muốn ta muốn!” Phương Linh vội vàng nhận lấy từ trong tay Cận Nam Thiên, chỉ sợ hắn cho con chó dẫn A Vượng kia thật, chẳng phải là phí của trời? Phương Linh rất không khách khí nhìn, trước đây không lâu nàng còn nói qua nó hung dữ, hiện tại là ăn say sưa ngon lành, còn vừa ăn vừa than thở, “Ăn ngon, thiếu gia người cần ném thử một chút không?” Rất rộng rãi kêu, lại phát hiện thiếu gia nhìn nàng một cách quái dị.

Nàng nhìn lại mình, quần áo không có vấn đề à? Hướng mắt về tầm mắt nhìn của hắn, thì ra là, hắc hắc, đã ăn xong rồi, nàng lúng túng gãi gãi đầu, có chút không biết làm sao.

“Ăn ngon không?” Thấy nàng cuống gật đầu, Cận Nam Thiên hài lòng cười. Phương Linh giờ phút này cho là thiếu gia thật sự là do ông trời phái tới cứu vớt nàng, để cho nàng miễn đói bụng. Sớm quên nàng là bởi vì ai mới thê thảm như thế. Bất quá tiếp theo câu nói để cho nàng học máu, “Nếu ăn no trở về đi nghỉ ngơi, không cần lại để cho ta thấy được người ở đây ngủ gà ngủ gật. Ngày mai tiếp tục quét sân.” Hắn nhìn chung quanh viện hạ xuống, “Hôm nay còn quét phải rất sạch sẽ, tiếp tục cố gắng lên đi! Không để cho ta thất vọng!”

Phương Linh tức giận vô cùng, nàng làm sao sẽ cho là thiếu gia là người tốt người, là một Vampire (quỷ hút máu)!

Lúc này, từ phương xa một hình dáng truyền đến, “Đúng rồi, tiền bánh bao sẽ khấu trừ vào lương tháng của người, cho nên không cần quá cảm kích ta! Ha ha!” Trời ạ! Muốn trừ tiền lương? ! Mới vừa rồi đớng xong nên chóng mặt, cũng muốn cự tuyệt, Phương Linh lại một lần nữa tự trách miệng của chính mình! A Vượng thật là có phúc khí, nó ăn cũng không cần trừ tiền a!

Hiệp thứ hai, Phương Linh thất bại hoàn toàn!

3. Chương 3: Ra Cửa Ngoài Ý Muốn

Có bài học thất bại, liên tiếp vài ngày, tinh thần của Phương Linh cũng đều tỉnh táo trăm phần trăm, không ngủ gà ngủ gật không để cho thiếu gia nắm tóc! Lương tháng của nàng a, vốn là chi với thiếu gia chính là cứu nguy nhất mao (chín trâu mất sợi lông nhỏ), vì sao còn phải trừ nàng? Bất quá ý đồ trong khi làm việc của đại nhân không phải là loại lũ tiểu nhân vật này có thể lĩnh ngộ.

Ngày cũng bình thường trải qua.

Một ngày này, Vương quản gia đột nhiên đi tới trước mặt nàng, đồng hành còn có nha đầu của tiểu thư Hồng Tụ, “Người chính là Phương Linh?” Phương Linh không rõ chân tướng, chỉ có kém thông minh gặt đầu.

“Mau, người mau trang điểm cho nàng ta, không cần sợ mất thể diện của Cận phủ!” Sau đó đã nhìn thấy Hồng Tụ ghen tỵ quệt mồm, kéo nàng vào trong phòng bôi bôi trét trét, Phương Linh còn không có phản ứng kịp, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng là mơ hồ nghe Hồng Tụ ở nói thầm: “Cũng không biết nười tốt ở chỗ nào, thiếu gia lại muốn đẩy người ra cửa!”

Cái gì? Thiếu gia muốn đẩy nàng ra cửa? Đây là trò đùa sao? Còn là trò đùa dai? Phương Linh bất đắc dĩ che đậy mặt của mình, nếu như có thể, nàng nguyện ý đem phần này vinh hạnh đặc biệt tặng cho người khác, bởi vì nàng cảm thấy chỉ cần hơi của thiếu gia dính trên người chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Nhìn mình trong gương, đẹp như vậy giống như biến thân, thấy thế nào thế nào không được tự nhiên! Hồng Tụ giúp nàng mặc trang phục hết, về sau lại đẩy nàng ra cửa, Vương quản gia từ trên xuống dưới nhìn một lần, cảm thấy rất hài lòng, sau đó liền phân phó Phương Linh đi theo hẳn.

Phương Linh tâm thần bất định, bất an, đi theo sau lưng Vương quản gia, vẫn là suy nghĩ muốn không hiểu tại sao thiếu gia muốn đẩy nàng ra cửa. Mặc dù nàng rất tò mò đợi ra cửa không có sai, nhưng mà trong lòng run sợ ra cửa là không được. Vì vậy nàng lấy dũng khí hỏi Vương quản gia: “Xin hỏi, là muốn nô tỳ đây làm cái gì?” Giọng nói rất uyển chuyển.

Tiếc rằng Vương quản gia nói, “Người đi theo đúng ta, chủ tử phân phó, nô tài làm theo là được, nơi nào đến, không được nổi nhảm nhiều như vậy!” Cho nên Phương Linh thức thời câm miệng, quả nhiên, đi theo bên cạnh người làm của thiếu gia cũng không phải là đèn đã cạn dầu!

Ra khỏi cửa lớn Cận phủ, đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa xa hoa đứng ở cổng, Vương quản gia ra hiệu nàng ngồi vào bên trong xe. Phương Linh chần chờ liếc một chút, phát hiện mình không có cách nào phản kháng, không thể làm khác hơn nhắm mắt ngồi lên.

“Là người?!”

“Thiếu gia!”

Tất cả mọi người rất kinh ngạc. Cận Nam Thiên càng thêm ngạc nhiên, hôm nay cần một số về Giang Nam, bán bức tranh thêu, muốn tìm một hiểu người đến xem hàng, nghe nói trong phủ có một nha hoàn là cao thủ nữ công, sẽ để cho Vương quản gia mang nàng, người của mình so với người bên ngoài thì an toàn hơn, nhưng không có ngờ tới lại là nha đầu này. Hắn không khỏi hoài nghi nhìn qua hai lần, có phải tìm lộn người hay không

Phương Linh bị thiếu gia nhìn thấy phải sợ hãi trong lòng, nghĩ thầm, không phải là mình lại làm cái gì chọc thiếu gia mất hứng, thiếu gia muốn đem nàng bán vào thanh lâu chứ? ! Cho nên mới phí tâm tư giúp nàng ăn mặc. Nhưng là mình gần đây cũng rất ngoan, không có lười biếng a? Huống chi loại vẻ thù mị này người ta sẽ thu sao? Càng nghĩ càng khổ sở, không có cha mẹ đâu còn chưa tính, bây giờ còn cũng bị người bán đi.

Cận Nam Thiên nhìn sự thay đổi trong ánh mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đột nhiên cảm giác được nàng thật đáng yêu, đem tâm sự gì cũng viết ở trên mặt, như hiện tại cảm xúc bất an, mình cứ như vậy làm cho người ta bất an sao? Hắn lập lại kiểm điểm, cho ra kết luận là nha đầu này suy nghĩ nhiều quá.

“Yên tâm, không phải là muốn bán người đi!” Phương Linh kinh ngạc, gương mặt, cặp mắt thổ lộ tin tức là “Làm sao người biết ta đang suy nghĩ gì?” Cận Nam Thiên cười đến rục rịch, cũng không có giải thích, nói

tiếp, “Người nữ công rất tốt?”

Phương Linh nói, “Không biết là tốt hay không, bắt quá trong phủ, nhũ mẫu cũng rất ưa thích bức tranh thêu của nô tỳ.” Đây là lời nói thật, nàng không có từng trải việc đời, không biết làm sao mới coi là tốt, bắt quá nữ công thật là nàng học được, làm được tốt nhất một môn thủ nghệ rồi. Ngay cả mẹ cũng khen ngợi nàng có tài thiên phú.

“Vậy là được rồi!” Vương quản gia cũng sẽ không tìm lộn người.”Ồ lại, ta muốn đi nói chuyện làm ăn, người chỉ để ý đi xem một chút những thứ kia bức tranh thêu thợ làm như thế nào? Chuyện làm xong có phần thưởng, hiểu chưa?”

A, thì ra là như vậy. Phương Linh thở dài như trút bỏ gánh nặng, chỉ cần không phải bán nàng là tốt rồi. Bắt quá là xuống xem bức tranh thêu, hẳn không phải là rất khó, cho nên nàng liền khéo léo nhận lời, trước kia hai bên đánh nhau để cho nàng hiểu, theo tính cách của thiếu gia, sẽ sống qua ngày thật tốt.

Đi tới một nhà quán rượu, nàng liền xuống xe ngựa, nàng đi theo thiếu gia vào lầu hai với một cái ghế lô (ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong trường kịch), bởi vì là lần đầu tiên ra cửa, đối với cái gì đều là mới mẻ mà tò mò. Ngay cả bàn ghế bình thường nàng cũng cảm thấy cùng trong phủ là không có một dạng như vậy. Bắt quá ở thiếu gia họ nhẹ ý bảo, nàng an phận ngồi ở phía sau bình phong. Đây là Cận Nam Thiên đặc biệt sai thêm người, hẳn cảm thấy như vậy rất thỏa đáng.

Bắt quá một lúc sao, Phương Linh đã cảm thấy có người vào gian phòng, người tựa hồ rất khí phách, “Cận lão bản, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, thật là nghe danh không bằng gặp mặt a!”

“Đâu có đâu có! Ông lão bản quá khách khí! Mau mời ngồi!” Sau là đoạn đối thoại Phương Linh nghe không hiểu và còn nhàm chán và dài, vốn là nàng liền thích ngủ, kết quả là liên tiếp ngáp, suy nghĩ lúc nào thì bọn họ mới nói xong.

Đúng lúc này, Cận Nam Thiên cầm một bức tranh thêu tơ lụa đi vào trong bình phong, không ngoài ý nhìn thấy khuôn mặt uể oải kia, rồi mặt của chủ nhân như hẳn cũng rất nặng nề, lập tức tỉnh táo, ôn nhu kêu một tiếng, “Thiếu gia?” Cận Nam Thiên nghĩ, cái giọng nói một mỗi này là hình dáng gì? Bỗng nhiên vừa nghĩ, nghĩ ra một ý tưởng kì lạ.

“Người xem một chút, cảm thấy như thế nào?” Giọng nói trở nên nguội lạnh, cũng không biết thế nào.

Phương Linh thận trọng nhận lấy bức tranh thêu, bắt đầu suy nghĩ, xem xét cẩn thận, vẫn còn rất đang nghiêm túc nghiên cứu, này thêu là một chút tranh sơn thủy, có một chút đặc sắc, chỉ là đường may còn có thể cải thiện, kết hợp với loại tơ lụa này thì liền hoàn mỹ.

“Rất tốt, nhưng có thể tốt hơn.” Phương Linh nói như thế.

Cận Nam Thiên mặc dù đã làm không ít buôn bán, phương diện này cũng không khó giải quyết, nhưng mà bức tranh thêu này rất nổi danh, khó có được đối phương liên lạc nói muốn hợp tác, nha đầu này còn có thể bối mồm, đoán chừng người bên ngoài muốn ngồi cũng ngồi không yên.

Thực sự, “Xin cô nương nói rõ, ta Ông gia thêu trang từ trước đến giờ đều đã tốt muốn tốt hơn, hôm nay cô nương đánh giá là còn có thể, hạ không phục, mong cô nương chỉ điểm một hai.”

Phương Linh nhìn thiếu gia một chút, phát hiện hẳn ở phủ về mặt háo hức xem kịch vui, không khỏi thở dài một hơi, ai, mình thật là mệnh khổ, như thế nào lại rơi vào tay chủ như vậy, xem ra muốn mình giải quyết. Nói đến tay nghệ của mình, Phương Linh rất tự nhiên không phải ngượng ngùng, nói đạo lý rõ ràng, những câu có lý, “Bức tranh thêu này tuy là tinh phẩm, cũng là dựa vào loại tơ lụa tốt nhất, nếu là dùng chất vải bình thường, sợ là sẽ không ra màu, quần áo đều là vật phẩm tùy thân của người, không phải nói nhìn đẹp là được, bố cục, đường may cũng rất quan trọng. Hơn nữa ta còn cho là nhất định phải có tình cảm.”

Phương Linh cảm thấy như vậy vẫn chưa thể nói rõ vấn đề, vì vậy to gan đi ra bình phong, cặp mắt nhìn thẳng như vậy tìm một chủ nhân tiệm thêu, “Có thể hay không xin ngài cho ta một ít tơ lụa?” Ông Tỉnh Tuyên liếc nhìn trước tên nữ tử này, tự nhiên lấy ra một khăn tơ hình vuông. Nhưng thấy Phương Linh lấy ra túi may vá mang theo người, bắt đầu thêu rồng bay phượng múa thuần thực, chỉ chớp lát sau, một con ở đầu cành ca xuống, chim hoàng oanh liền trông rất sống động hiện ra ở trước mặt đại gia. Ông Tỉnh

Tuyên cúi đầu nhìn tấm khăn lụa kia, thế nhưng cảm giác bức tranh thêu cũng như bức tranh của nàng không quá xuất sắc, chẳng qua là cảm thấy người trước mắt rất thật, từ bức tranh thêu xác định ra phẩm tính của nàng

Cận Nam Thiên nhìn thấy Uông Tĩnh Tuyên nhìn chằm chằm Phương Linh, đột nhiên cảm thấy rất không cao hứng, mặt tối xầm, vì vậy đổi chủ đề đánh vỡ không khí trầm cảm, đồng thời gọi Phương Linh ngồi trở lại trong bình phong.”Chẳng qua ngu kiến của nha đầu, Uông lão bản không nên lấy làm phiền lòng.”

Dĩ nhiên cuối cùng buôn bán tác thành rồi, dù sao cũng là thương gia nổi danh nhất, tuy nhiên chỉ là giá tiền bức tranh thêu so với lúc trước thấp hơn rất nhiều, xem ra lời nói của Phương Linh đối với Uông Tĩnh Tuyên có ảnh hưởng rất lớn. Hẳn tự nhiên cũng sẽ không nói cho Phương Linh, Uông Tĩnh Tuyên còn cùng hần hỏi thăm chuyện của nàng, Cận Nam Thiên phát hiện mình không thích nam nhân khác nhìn nàng, bởi vì khối ngọc thô chưa mài dũa này là hần phát hiện.

Về sau từ quán trà ra ngoài, bọn họ cũng không có lập tức trở về phủ, Cận Nam Thiên biết Phương Linh còn không có cẩn thận, thích đi dạo qua phố, thích xoi động muốn mang nàng đi khắp nơi một chút, dĩ nhiên không có quên mang nàng đến Phúc Thâm lâu ăn một bữa.

Phương Linh nhìn tấm lòng của thiếu gia cũng không tệ lắm, trong lòng cũng an tâm không ít, bất quá thấy nằm trên bánh bao hấp nàng lại không dám ăn, lương tháng a, trong lòng nàng vĩnh viễn đau!

Cận Nam Thiên nhất thời không biết nên khóc hay cười, không nghĩ tới nàng còn nhớ rõ, “Đây là quà cho biểu hiện tốt của người hôm nay, khen thưởng người, ăn đi!”

Có những lời này, Phương Linh mới không cần hình tượng, ăn, lại làm cho Cận Nam Thiên thấy thật cao hứng, hẳn thích điệu bộ không giả tạo. Sau còn đi dạo xuống phố xá sầm uất, bất quá không có mang tiền ra ngoài, Phương Linh chẳng qua là trở mắt nhìn những thứ đồ ly kỳ kia, sau đó trở về phủ rồi.

Chẳng qua là ngày thứ hai, trên bàn của nàng nhiều hơn một chi trâm gài tóc, một cái kẹp, còn có mấy hộp phấn bột nước. Phương Linh cho đây đơn thuần là phần thưởng của thiếu gia cho nàng, vui vẻ vô cùng.

Hiệp 3, không liên quan thắng bại.

Tác giả có lời muốn nói: nguyện vọng: hi vọng hôm nay có thể viết xong!

4. Chương 4: Thăng Chức Thư Phòng

Kể từ lần ra cửa đó về sau, lại qua một tháng, Phương Linh vốn tưởng rằng lại có thể trở lại đại viện bên kia làm nha đầu vui vẻ, ai ngờ đến thiếu gia ra lệnh một tiếng, nàng lại từ nha đầu quét sân biến thành nha đầu thư phòng của thiếu gia. Ánh mắt buồn bã của người hậu cạnh thiếu gia khiến nàng khó quên được. Bởi vì trước kia thư phòng, nơi quan trọng đều là hần tới quét dọn, tuy nhiên bây giờ đổi lại là mình.

Thật ra thì Phương Linh là có miệng nhưng khó trả lời, đã từng nghiêm túc cùng thiếu gia kháng nghị, dù sao nàng còn muốn sống thêm mấy năm, mỗi ngày đều hướng về phía thiếu gia đoán chừng sẽ rối loạn tiêu hóa. Câu trả lời của thiếu gia làm cho nàng nắm cổ tay.

“Thiếu gia! Thật ra thì lòng tôi không nửa điểm tham lam, tuyệt không thích hợp tại thư phòng, sợ là sẽ phải hư chuyện của ngài!” Nàng muốn kháng nghị, lật người, không thể bị thiếu gia đè ép! Nhanh lên một chút đuổi đi thôi!

“Vậy thì thế nào?” Thiếu gia không có ngắc đầu, tiếp tục vui đùa vào sổ sách.

A, câu trả lời nàng nghĩ không phải thế này? Cái gì gọi là vậy thì thế nào? Nha đầu thư phòng không phải ít nhất phải biết chữ sao? Nàng là nàng không nhận biết chữ, ngay cả mài mực đều sợ đem mực vấy, thế nào lại muốn nàng?

Thấy hồi lâu không có người trả lời, Cận Nam Thiên giương mắt, nhìn thấy Phương Linh nhú cả chân mày, hần không khỏi buồn cười, đi theo bên cạnh hần không biết là bao nhiêu người cầu xin cũng cầu không được, như thế nào đối với nàng lại là khổ sai?

“Thế nào? Vậy thì người ưa quét sân?” Phương Linh dĩ nhiên cả gan gật đầu, Cận Nam Thiên bộ mặt lo lắng, xấu bụng nói, “Đã như vậy, không bằng người quét xong Cận vườn phải đi quét lão phu nhân Lan viện đi! Những ngày sau này hơi phong phú.”

“Không cần không cần, ta rất thích trong thư phòng làm việc, còn có thể cùng thiếu gia tập viết, nhất cử lưỡng tiện, đa tạ Thiếu gia cân nhắc, nô tỳ cáo lui trước.” Phương Linh vừa nói vừa khom người lui ra, sợ thiếu gia một mắt hứng muốn nàng quét dọn cả Cận phủ, nàng chẳng phải là sẽ chết? Vẫn không quên ở trong lòng thâm mắng, thiếu gia ác độc, thiếu gia nhẫn tâm. Dĩ nhiên không dám nói ra, trừ phi nàng nghĩ bị thiếu gia làm cho cực khổ.

Trong thư phòng, Cận Nam Thiên nhìn bóng lưng của Phương Linh, đang suy nghĩ, thật là nha đầu thú vị, giữ ở bên người, ngày cũng sẽ không nhàm chán đi! Hần hết sức mong đợi.

Lại nói Phương Linh thăng chức đến thư phòng nha đầu, không ít người đổ mắt, ngay cả Hồng Tụ đều là trơ mắt nhìn nàng lên chức, mọi người có thể đều cho rằng, nha đầu vô tài vô đức lại thường lười biếng như Phương Linh làm sao lại lọt vào mắt của thiếu gia. Bất quá, thực tế, bây giờ giá trị con người của Phương Linh là tăng gấp bội, cũng rất nhiều người tới nịnh bợ. Ngay cả mẹ thu đường nàng mẹ cũng cảm tạ hào, nói Phương nha đầu có tiền đồ rồi !

Phương Linh thật thật không muốn, thật không muốn, trước kia quét đại viện ngày nhiều sung sướng a, lười biếng còn không người trông nom, hiện tại cảm thấy mỗi làm một việc đều phải thận trọng, giống như rất nhiều đôi mắt đang nhìn mình.

Thật ra thì nàng đi vào thư phòng mới phát hiện, căn bản không có việc gì, cuộc sống của thiếu gia rất có quy luật, mỗi ngày đều là đúng giờ nhất định, nàng chỉ phải dâng trà mài mực là được. Thư phòng rất sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, cần quét dọn cũng không có nhiều, nếu không có thiếu gia ép ở đây, thật sự là một phần đẹp, sống ít không nói, còn không cần dầm mưa dãi nắng.

Thiếu gia còn có thể không định kỳ, thường nàng một đồ chơi nhỏ, nói là người khác đưa, nàng cũng vui vẻ hã hê tiếp nhận, thật ra thì những thứ kia đều là thời điểm Cận Nam Thiên làm ăn hoặc là đi ngoại địa làm việc ồ ý chọn , chỉ là Phương nha đầu không biết mà thôi, về phần Cận Nam Thiên đối với Phương nha đầu là cảm giác gì, chính hần cũng làm không rõ ràng lắm, đây là lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm, lần đầu tiên phát hiện mình có không xác định tâm ý.

Ngày này, nàng ở thư phòng chờ thiếu gia, kết quả thiếu gia vẫn chưa có trở về, đoán chừng bị chuyện gì trì hoãn, vì vậy, vì vậy liền nằm ở trên bàn sách ngủ thiếp đi, cái này sợ là Phương Linh cả đời này cũng khó khăn từ bỏ tật xấu rồi.

Cận Nam Thiên vừa vào cửa, nhìn thấy chính là Phương Linh đang ngủ say sưa, thậm chí còn đánh về chảy nước miếng. Sau đó thấy bên cạnh bàn có mực nàng mài rất tốt, một ý niệm trò đùa dai chột lóe lên. (Thiếu gia này gian quá đi =]])

Phương Linh lúc ngủ cảm thấy luôn có cái gì đó ướt át ở trên mặt nàng nhích tới nhích lui, vùng cũng vùng không hết, rốt cuộc bị trêu chọc tỉnh, phát hiện gương mặt tuần tú so bình thường phóng đại gấp mấy lần của thiếu gia xuất hiện ở trước mắt nàng. Trên tay còn cầm khăn tay của nàng.

“Ngủ chảy nước miếng, ta giúp người lau xuống, ừ, trả lại cho người!” Sau đó có bộ mặt phớt tỉnh tránh ra.”Hôm nay không có chuyện gì rồi, người trước tiên có thể đi về.”

“A.” Phương linh kinh ngạc, thiếu gia hôm nay thật dịu dàng a, chẳng những không có mắng nàng, còn để cho nàng nghỉ ngơi, giúp nàng lau nước miếng. Vì vậy cao hứng rời khỏi phòng

Trên đường, mỗi người thấy nàng đều là khuôn mặt tươi cười chào đón, nàng cho là tất cả mọi người cảm nhận được hảo tâm của nàng, dĩ nhiên là vui sướng hài lòng . Ai biết vừa về tới gian phòng, ngồi ở bàn trang điểm nhìn lên, “A.” Người bên ngoài người cho là có người trong nhà xảy ra thảm kịch, kết quả vừa vọt vào, nhìn thấy Phương Linh tay chỉ gương, há to mồm lại không gây tiếng vang, đi vào đây?

“Ha ha ha ha ha!” Tất cả mọi người cười ra tiếng, bởi vì gương cái bóng chính là hình bông hoa trên mặt! Không trách được mọi người thấy nàng cũng che miệng mỉm cười, hoá ra là như vậy, ghê tởm thiếu gia! Ta với người có mối thù kết lớn! Cái dụ dàng chó má! Phương Linh, đó là ảo giác, là thiếu gia giả bộ đưa cho người, thật ra hẳn chính là ma quỷ.

Chuyện này trong phủ truyền ra rất nhanh, hiện tại làm cho Phương Linh thật nhiều ngày cũng không dám ra ngoài, sợ bị người cười. Nàng cũng cùng thiếu gia rùng mình chừng mấy ngày, dĩ nhiên không thể bãi công, chẳng qua là thời điểm làm việc đều là một nửa chết nửa sống biểu tình, làm cho cuối cùng Cận Nam Thiên cảm thấy không thú vị, dùng năm trăm bánh bao hấp thu mua dạ dày của Phương Linh. Phương Linh sau đó vẫn còn hồi tiếc, nên khiến thiếu gia cho nàng thêm lương tháng, như thế chính là bị mấy bánh bao thu mua dạ dày đây?

Dáng dấp Phương Linh không phải là hết sức xinh đẹp, lại làm cho người ta nhìn thoải mái, đến thư phòng làm chút công việc nhẹ nhàng, về sau cả người xinh đẹp ra càng thêm duyên dáng động lòng người. Cả người trở nên có khí chất hơn, hiện tại ai cũng sẽ không nói nàng chỉ là một nha đầu lười biếng rồi

Chợt có một ngày, mẹ tìm nàng, nói nàng đã mười tám tuổi rồi, nên muốn tìm nhà chồng, mấy ngày trước phòng bếp, A Hồ hướng nàng cầu hôn, hi vọng nàng có thể chấp nhận. Mẹ cũng suy tính đến thân thể cô nhi của Phương Linh, còn nữa A Hồ người đàn ông hoàng, là một đối tượng thật tốt, muốn Phương Linh mình suy tính một chút, không cần bỏ lỡ lương duyên.

Kết quả là, Phương Linh thường ngày không lo nhiều lắm việc ở bên trong, lại bỏ thêm vào hạng nhất, suy tính lập gia đình. Mẹ trước kia cũng đã nói, gả vào nhà giàu có còn không bằng gả cho một người đàn ông hoàng, loại thân phận này của nàng nhiều lắm là làm cái thiếp thất, sinh hạ hài tử cũng không thể mình nuôi dưỡng, cả đời nhìn sắc mặt của chồng, đối nàng gả cho một người đàn ông bình thường tốt hơn. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Phương Linh không muốn một dạng đối với Cận Nam Thiên ngưỡng mộ như bao cô gái khác, bởi vì vừa bắt đầu nàng cũng biết giữa bọn họ là sự khác biệt. Gả cho A Hồ, hẳn là không sai, tay nghề tốt, ngày ngày đều có thức ăn ngon.

“Còn đứng đó làm gì đây?” Có người đập đầu của nàng.

“Không có, còn muốn thành thân.” Nàng tự nhiên trả lời, suy nghĩ còn không có trở lại thực tế.

“Thành thân? Ai muốn thành thân?” Nói chuyện có chút cảnh cáo, đáng tiếc người nghe ngộ không ra được.

“Đương nhiên là ta á. Mẹ nói ta 18 rồi, nên lập gia đình.” Nàng chợt thu nhỏ miệng lại, người nào đang cùng nàng nói chuyện? Nàng mới phát hiện ra mình ngồi ở cửa thư phòng, là thiếu gia, chẳng qua là hôm nay thiếu gia rất không vừa lòng, dường như có chút tức giận nhìn nàng.

Sau đó thiếu gia lạnh lùng nói một câu, “Không có ta đồng ý, người với ai thành thân?” Phương Linh ngẩn người tại đó, thiếu gia rất không thực tế? Liên tiếp hạ người muốn thành thân hẳn cũng trông nom, năm ấy trước phòng giặt quần áo A Quyên cùng nhà bếp Ada thành thân sao lại không thấy thiếu gia quản lý, còn thiếu gia nhìn nàng lại khó chịu, muốn nàng cả đời thành gái lơ thì không lấy chồng, để cho hẳn hành hạ? Nhìn thiếu gia âm tính bất định, Phương Linh không nghĩ ra

Mà Cận Nam Thiên đâu? Cần thận suy nghĩ khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Linh, 18 rồi à, xem ra có người muốn cùng hẳn tranh, là nên chọn lựa hành động, khối ngọc thô chưa mài dũa này chỉ có thể thuộc về hẳn.

5. Chương 5: Phương Linh Thành Thân

Không biết chuyện xảy ra làm sao, chuyện thành thân chuyện mẹ tuy nhiên không có nhắc lại, hỏi nàng, nàng cũng là ấp úng nói không ra, như thế về sau. Kỳ quái nhất chính là phòng bếp, a Hồ ca không thấy, một lần, một đầu bếp làm năm trăm bánh bao hấp, hiện tại Phương Linh ngày ngày đều có điểm tâm tinh tế ăn. Cho nên chuyện thành thân cũng không hiểu rõ.

Chẳng qua là mừng tám tháng tám, nàng muốn nàng đời này cũng sẽ không quên ngày này. Nàng bị lão phu nhân gọi đến đại sảnh, nơi đó trừ lão gia, phu nhân, còn có tiểu thư, dĩ nhiên, bao gồm thiếu gia ở bên trong. Nàng vừa mới đi vào phát hiện mọi ánh mắt cũng tụ tập tại trên người mình, chợt có chút sợ.

“Người chính là phương linh?” Lão gia mang theo ánh mắt quan sát hỏi nàng.

Phương Linh run run rẩy rẩy trả lời, “Đúng là nô tỳ!” Tâm thần bất định bất an, nhìn một chút thiếu gia, thiếu gia dĩ nhiên cho nàng một ánh mắt nói hãy an tâm. Ở Cận nhà này hai người xem ra tự nhiên phiến dịch thành mặt mày đưa tình rồi.

“Nam Thiên, người thật quyết định muốn cùng nha đầu này thành thân? Cái đó Trần phủ tiểu thư. . . .” Phu nhân cố gắng lại một lần nữa khuyên can con trai bảo bối của nàng, bất quá hiển nhiên hiệu quả không được.

“Mẹ, chuyện ta quyết định ai cũng không có cách nào thay đổi, các người muốn giúp đỡ để đạt được mục đích cũng không phải là một cái chuyện tốt!” Cận Nam Thiên cho là gia thế của mình đã đủ tốt, không cần phải nữa cưới một vị thiên kim không thú vị, thêm gấm thêm hoa.

“Nhưng là thân phận của nàng không xứng với người!” Lão gia chưa từ bỏ ý định bổ sung.

“Ta xứng với nàng là được rồi!”

Cứ như vậy một lần, một hỏi một đáp, đáng tiếc Nữ Chủ Nhân công không còn rõ ràng lắm rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nàng sợ hãi hỏi một câu, “Xin hỏi một chút, ai muốn thành thân a?” Nếu như là thiếu gia hoặc là tiểu thư muốn thành thân, tại sao muốn tìm nàng tới? Phương linh rất là không hiểu.

“Người!”

“Chúng ta!” Thiếu gia trả lời. Kết quả là Phương Linh tại chỗ ngu đi, cái gì? Thành thân? Nàng cùng thiếu gia? Sẽ không như lần thứ nhất cười giỡn chứ? Nàng cũng không nhớ lúc nào thì nói qua cùng thiếu gia thành thân, nàng chỉ vừa nghĩ tới nếu cự bị thiếu gia làm khó thêm là không thể nào đáp ứng? Có phải lầm đối tượng không!

“Cái đó! Các vị có lầm hay không? Nô tỳ không có muốn cùng thiếu gia thành thân a!” Phương Linh không nhìn ánh mắt giết người của Cận Nam Thiên, to gan vì tương lai hạnh phúc của mình suy nghĩ cái cọ.

Lần này đến phiên Cận nhà hai người trợn tròn mắt, diễn chính là tuồng nào, vốn cho là là một nha đầu nịnh bợ, bọn họ nói gì cũng sẽ không đáp ứng, đã nhiều năm như vậy đã thấy nhiều người tham tiền của, bọn họ cũng không phải là không môn đăng hộ đối, chỉ là sợ con trai mình thua thiệt, bị người mê hoặc. Nhưng là bây giờ xem ra tựa hồ không phải là một sự việc như vậy. Nha đầu kia nhiều lắm là tính toán rõ ràng, còn giống như có chút mơ hồ, tuy nhiên bây giờ còn không muốn cùng Nam Thiên thành thân, có trò hay để nhìn. Xem nét mặt của bọn họ, đối với chuyện này thì cô dâu không thể bắt buộc được rồi. Mới xem nhi tử thế nào đem người đuổi tới tay rồi.

“Người không muốn cùng ta thành thân sao? Dạ?” Giọng của thiếu gia rất là mỉa mai, lại làm cho Phương Linh lạnh đến tận chân, nàng cảm giác được là thiếu gia thật tức giận rồi, so quá khứ, bất luận cái gì đều là tức giận nhiều hơn, hơn nữa trong ánh mắt còn có thứ nàng đọc không hiểu, thất bại?

Nhìn thấy nhi tử sắp phun lửa, phu nhân tạm thời đề nghị, “Nam Phong, ta trước tiên cùng vị cô nương này nói chuyện một chút đi!” Nhìn nhi tử thỏa hiệp gật đầu, rồi nàng hướng nữ nhi nói, “Người cũng vào đi!” Vì vậy ba nữ nhân cùng đi tiến vào trong thất.

Cận phu nhân lúc này mới có cơ hội cẩn thận nhìn cô nương này một chút, còn gật đầu, Phương Linh cũng không biết làm sao bây giờ, để tùy người xoi mói.

“Về sau sẽ phải gọi người đại tẩu rồi, lại thêm một người thương ta rồi, thật tốt.” Cận tiểu thư mới mười bốn tuổi lồi kéo tay của Phương Linh, ngây thơ nói. Cận nhà giáo dục rất thành công, chủ nhà không phải là bình thường, là người có tiền, đối đãi người cũng hậu đạo, là phụ cận nổi danh người tốt bụng.

Chợt, Cận Nam thán ngạc nhiên phát hiện trên tay Phương Linh có mang một vòng tay, đó là vòng tay trước kia mẹ thường đeo. Cận phu nhân cũng nhìn thấy, riu rít tán dương, đây là vòng tay trước đây không lâu giao cho Nam Thiên, là vòng ngọc đời đời tương truyền của Cận phủ, là muốn hấn cho thế tử tương lai

, không nghĩ tới đã đeo vào trên tay nha đầu này, xem ra thật là muốn không phải là nàng không lập gia đình rồi.

Nhìn thấy mọi người tựa hồ đối với cái vòng ngọc này có nghiên cứu, nàng cũng nhìn kỹ, nhớ tới ban đầu là thiếu gia cũng rắn đeo vào trên tay nàng, không nói chính xác cỡ ra, nếu như bị hấn có trông thấy được không mang sẽ phải trừ tiền, vì vậy cũng liền thuận hấn mang vào. Chẳng lẽ còn có thâm ý gì? Nhưng mà bình thường thiếu gia đưa đồ cũng không ít a.

“Xem ra người nhất định là vợ của con trai ta rồi !” Cận phu nhân trấn an mà nói.

“Nhưng mà, phu, phu nhân, ta theo thiếu gia không, không phải là.” Phương Linh trong lúc nhất thời trở nên mồm miệng không rõ, vừa vội còn nói không.

“Thế nào? Chẳng lẽ người đã hôn phối rồi hả ?” Cận phu nhân nghi ngờ nhìn nàng, ánh mắt kia trong phút chốc cùng thiếu gia ở chung một chỗ, có chút làm cho người ta kinh sợ.

Đây là một cơ hội tốt, “Đúng, đúng,, nô tỳ đã hứa.” Lời còn chưa nói hết, cửa bị người hung hăng đá văng ra, người tới chính là Cận Nam Thiên! Thì ra là hấn vẫn đứng ở tại cửa ra vào lắng nghe, nghe được mẫu thân đồng ý hấn rất vui vẻ, thế nhưng nha đầu không biết sống chết, muốn chọc giận hấn.

Lúc nào thì mình trở nên chật vật như vậy, cầu hôn người khác còn không muốn gả, hơn nữa còn là nha đầu cái gì cũng sai, ách, cũng không phải là, ít nhất mình nhìn thấy nàng đã cảm thấy uất ức, không có tâm kế, cho nên mình cũng quyết định tốt nhất cho nàng. Bởi vì từ khi mẹ thu dưỡng nàng, mẹ sợ nàng gả vào nhà giàu có sẽ khổ, hấn còn cùng bản thân nói, chỉ cần một mình nàng là được rồi, mỹ nhân, thấy nhiều, còn không phải là như vậy, cái nha đầu bình thường này lại thư thái cùng với hấn là đủ rồi, cho nên nghe được nàng có người muốn gả liền vội vàng chuẩn bị tất cả, hiện tại, hừ hừ!

“Ta đã nói với người, người muốn gả cũng phải gả, không muốn cũng phải gả! Muốn gả người khác, trừ phi đập chết thi thể của ta!” Sau đó liền tức giận rời đi, ở trong mắt người khác luôn luôn là thiếu gia tỉnh táo, hôm nay lại tức sùi bọt mép, khiến mọi người mở rộng tầm mắt a!

Phương Linh cảm thấy buồn cười, đập thiếu gia, thành thân với xác chết, như vậy thật kinh khủng a, còn phải lo lắng hấn biến thành lệ quỷ đến báo thù. Huống chi, ở nàng còn không có thời điểm gặp mặt tìm hiểu thiếu gia, sợ là cả người của Cận phủ đập lên thi thể của nàng đi! Tưởng tượng thôi cũng đã thấy sợ! Rùng mình!

“Nha đầu, cùng Nam Thiên thành thân là một chuyện tình rất tệ sao? Con ta thích một người khó khăn như vậy.” Phía ngoài, những cô nương khác là giành nhau bể đầu, đáng tiếc con trai mình không cần. Cận phu nhân cũng cảm thấy buồn cười, tự nhiên bây giờ ở hướng một nha đầu bán con trai của mình.

Phương Linh lắc đầu một cái, nàng đã ở cùng thiếu gia một thời gian, thật ra thì bỏ qua một bên những trò đùa dai kia, thiếu gia đối với nàng vẫn là rất không tồi, mà cũng có tri thức, hiểu lễ nghĩa, là người chính phái, là một nam nhi tốt. Chẳng qua là, một người như vậy thích. Minh. Đây là thời điểm gì? Là thật sao? Nàng không thể tin được.

Cận phu nhân thở dài, xem ra nha đầu này cần một chút thời gian tiêu hóa.

Nhưng mà cuối cùng chuyện cũng đã định xuống rồi. Cuối tháng chín, một ngày hoàng đạo. Thật ra thì trong thời gian này Cận tiểu thư thường xuyên đến thăm nàng, nhìn thấy trong phòng nàng đồ thiếu gia đưa, kinh ngạc, sợ hãi mà nói, “Đây là nơi nào nơi nào, xuất phẩm cái gì cái gì.” Phương Linh thế mới biết mỗi lần thiếu gia đưa đồ vật đều là tỉ mỉ chọn lựa, không phải phần thưởng như hấn thường nói

Thiếu gia thường xuất hiện khi rảnh rỗi, cũng chỉ là xem xem nàng, không nói gì, ánh mắt sắc bén, có lúc nhìn cả một canh giờ, cũng không biết hấn có biết chán hay không. Nhưng mà Phương Linh tỉ mỉ phát hiện thiếu gia không có hăng hái như trước kia, mà là càng ngày càng tiêu tụy, gần tới ngày thành thân, một buổi chiều, hấn đột nhiên đi tới phòng của Phương Linh, áo não nói: “Người cho đến bây giờ, không phải nguyện ý gả cho ta?” Phương linh nhìn hấn, rất nghiêm túc nhìn hấn, nhưng không có lên tiếng.”Ta hiểu rõ. Ta sẽ gọi bọn hấn hủy bỏ hôn lễ.” Cận Nam Thiên nghĩ, có thể là thất bại duy nhất của cả đời hấn.

“Ta nguyện ý.” Trả lời thật nhỏ, cơ hồ nhỏ không thể nghe được, nhưng mà Cận Nam Thiên vẫn là nghe đến, hấn kích động quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Phương Linh cười nhìn, trong mắt của nàng

rốt cuộc có hấn tồn tại? Hấn mừng như điên, cảm thấy ngày này cực kỳ vui vẻ. Ôm lấy Phương Linh quay vòng tại chỗ.

“Thiếu, thiếu gia! Ta chóng mặt a!” Phương Linh thấp giọng nói.

Cận Nam Thiên cẩn thận để nàng xuống. Bọn họ đỡ nhau. Ặc, hấn dịu dàng nói, “Còn nói thiếu gia?”

Mặt của nàng đỏ lên, then thùng nghiêng đầu, mềm nhũn hô một tiếng, “Nam Thiên!” Lại làm cho Cận Nam Thiên cảm thấy thanh như tiếng trời, lòng của hai người rớt cuộc đi tới một trái tim.

Phương Linh nghĩ, mặc dù khi làm quạ đen dễ dàng, nhưng khi có người thương yêu, làm Phượng Hoàng cũng không sao!

Dâng đồ, ăn hỏi, tiếp nhận, nạp chính, hện ước, hôn nghênh. Mọi nghi lễ thành thân, cũng không thể thiếu Phương Linh từ trước khi thành thân liền dời đến Cận phu nhân – nhà mẹ rồi, sau đó cử hành một hôn lễ long trọng, trước ngày thành thân khắp nơi đã biết được đàn gái là một nha hoàn, bất quá Cận nhà buông lời, nếu là người trong phủ nói lời ra tiếng vào, liền đuổi xuất phủ: Nếu như là người bên ngoài có nói xấu cái gì khiến Cận nhà biết, là chặt đứt hết thầy buôn bán tới lui cùng trợ giúp, đây là chuyện Cận lão gia làm chuẩn con dâu. Phương Linh cũng rất cảm tạ Cận nhà chăm sóc nàng như vậy, dù sao cuộc sống của nàng ở nơi đó vài chục năm, hiện tại lại có nhà chồng tốt như vậy, mẹ cũng cao hứng thay nàng.

Tác giả có lời muốn nói: chương kế tiếp kết thúc rồi...!

6. Chương 6: Kết Thúc

Trải qua các nghi thức thành thân phức tạp đó, Cận Nam Thiên cuối cùng đem Phương Linh cưới trở về, hơn nữa ở đêm động phòng đó cho nàngcam kết xin đẹp nhất đời này.

“Đời này ta sẽ đối với ngươi tốt, hơn nữa, chỉ biết đối với ngươi tốt.” Cận Nam Thiên lẩm bẩm nói nhỏ.

Từ đó, Cận phủ làm nhiều hơn một việc thiên, không có đáng về Cận phu nhân, cả nhà hoà thuận vui vẻ.

Bao nhiêu năm sau

“Mẹ, mẹ, làm sao ngươi lại đang ngủ a!” Hai cặp tay nhỏ bé đang lay động thiếu phụ nằm ở trên giường

“Hừ, mẫu thân các ngươi chăm sóc muội muội quá mệt mỏi, chúng ta không nên quấy rầy nàng!” Cận Nam Thiên nhẹ giọng trấn an một đôi con gái.

“Muội muội ở nơi nào a?” Bọn họ ngây thơ hỏi.

“Ừ, ở trong bụng mẹ !” Cận Nam Thiên nhẹ nhàng vuốt ve bụng nổi lên của. Hấn cho là, có một nhi tử thừa kế gia nghiệp là được, nữ nhi là gả cho một thiếu gia, cho nên hấn kiên trì nhất định thai nhi trong bụng Phương Linh là nữ nhi.

Hấn nói bọn nhỏ chính mình tự đi chơi, sau đó nâng chăn mền đắp lên người Phương Linh. Kể từ khi mang thai tới nay nàng càng thêm trở nên thích ngủ rồi, Phương Linh lại bởi vì động tác quan tâm của hấn tỉnh lại, dịu dàng hỏi: “Ngươi đã trở lại?”

Cận Nam Thiên mỉm cười gật đầu, “Ừ, ngủ tiếp một lát nha, ta giúp ngươi.”

“Dạ.” Vừa nói Phương Linh lại nhắm mắt lại, “Ta mới làm cho ngươi một bộ y phục mới, ngươi xem một chút có vừa ngươi không, không thích hợp ta lại sửa đổi một chút.” Sau đó lại đi ngủ.

Thê tử đáng yêu của hấn a, mặc dù mơ hồ, cũng không phải là tuyệt sắc tài nữ, lại có tấm lòng ấm áp, để cho hấn bất cứ lúc nào chỉ cần nghĩ đến nàng sẽ hạnh phúc, vui vẻ.

Tác giả có lời muốn nói: hoan hô, kết thúc rồi...!

—oOo—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-dau-ranh-roi>